

kunde vistnok staa os ved at fritage os selv for at gøre noget for Møllerne, og saa til Gengæld give dem en Pension eller Livrente at leve af. Det vilde Samfundet være bedre tjent med. Men det kunne vi jo ikke indlade os paa, og det ville Møllerne heller ikke tage imod (En Stemme: Na, jo!) Nej, det ville Møllerne ikke, for det er stolte Folk. Der er en Ting, man kunde gøre for Møllerne, og det vilde jeg gerne være med til, nemlig at ophæve den Næringsstat, de svare. Der er ikke nogen Mening i, at vi opretholde den, efter at Møllernes Privilegium er blevet ophævet. Denne Stat er ikke saa lille og voldser dem ikke saa lidt Besvær. Dersom den ærede Regering vil forelægge et Forslag i den Retning, skal jeg med Fornøjelse stemme for det, og jeg vil haabe, at det Udvalg, der vil faa denne Sag under Behandling, vil have dette i venlig Erindring. — Om det foreliggende Forslag kan jeg for øvrigt ikke erkende, at det i nogen Maade skulde kunne kaldes et agrarisk Forslag. Agrarforeningens Program gaar jo netop ud paa, at Spiritusstaten ogsaa skal anvendes i Arbejderbefolkningens Interesse, og jeg ser ikke noget til, at det er Regeringens Tanke ved dette Forslag. Jeg tror, uagtet det ikke udtrykkelig er udtalt, at det gaar som en rød Traad gennem hele Agrarforeningens Program, at man ikke onsker Beskyttelse for Landbruget. Og en Ting er i alt Fald sikker, nemlig, at Agrarforeningens Program overalt viser Interesse for Arbejderne og de smaa i Samfundet, saa at Agrarerne paa ingen Maade kunne antages at ville gaa med til en Jordyrelse af det almindelige Brød. — Foruden det Bidrag, der er Tale om at hvide Kommunerne, har jo den ærede Finansminister ogsaa stillet os i Udsigt, at Statskassen skal overtage Delinkventomkostningerne. Det er et meget lille Tilskud, og hvor lille det egentlig er, vil bedst kunne belyses derved, at det Bidrag, som f. Eks. Landboeren paa den Maade vil faa fra Statskassen, vil udgøre 12 Ore aarlig for hver, og det er just ikke nogen stor Sum, naar det skal hjælpe paa Landbruget.

Resultatet af mine Udtalelser bliver da, som de ærede Herrer kunne se, det, at jeg i intet Punkt kan sympatisere med det foreliggende Forslag, hvor meget jeg end i øvrigt kan være stemt for en virkelig fornuftig høj Brændevinsstat, som gives den rette Anvendelse. Jeg vil derfor haabe, at naar dette Forslag bliver henvist til et Udvalg, hvad det selvfølgelig bliver, dette da vil tage Sagen alvorligt op og omarbejde hele Forslaget, thi skulde vi have noget virkelig

brugbart ud af det, er det min Overbevisning, at det skal omarbejdes i Udvalget i den Grad, at der kun bliver meget lidt af det nuværende Lovforslag tilbage.

Finansministeren (Strup): Følge den Regel, jeg har fulgt ved Forhandlingen i Gaar, at jeg, naar der fremkom Tal, som skulde være oplysende, men som forekom mig at være vildebende, straks anholdt og berigtigede dem eller i hvert Fald udtalte min Betragtning af dem, saa vil jeg ogsaa umiddelbart efter, at det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgfreds nu har sluttet sine Udtalelser med en Bemærkning om Betragtningen af, at Delinkventudgifterne blebe overtagne af Statskassen, hvorefter dette vilde blive 12 Ore pr. Individ, gøre opmærksom paa, at det ikke er Individerne, der betale Delinkventomkostningerne paa Landet. Det er Hartkornet, og dersom man altsaa vil gøre sig Rede for, hvor meget eller hvor lidt det betyder, maa man udtrykke det i Forhold til Hartkornet og ikke i Forhold til Individet. I Forhold til Hartkorn bliver Beløbet omtrent 50 Ore pr. Tønde.

J. Scavenius: Da den ærede Regering for nogle Dage siden forelagde dette Forslag og samtidig forelagde Forslag som Bgningsskyld, glædede jeg mig derover. Det forekom mig, at det var et Tegn paa, at vi kunde komme ud af de døde Bænde, hvori vi efter min Opfattelse, politisk set, havde sejlet i de senere Aar. Det forekom mig, at man herved viste en Udvej til at komme ud af det Uføre, i hvilket vi have marscheret paa Stedet i længere Tid. (Dalsgaard: Fra 1885!) Fra hvilken Tid? Derom kan der være forskellige Anskuelser. Jeg mener ikke, at det er fra 1885, jeg antager, at det er fra 1890—91. Derom kan der være forskellige Meninger. Det er egentlig talt ikke et Spørgsmaal, der for saa vidt kan komme under Diskussion ved denne Lejlighed. Men som sagt, politisk set, forekommer det mig, at det Forslag, vi nu have til Behandling, viste et Fremskridt. Det viste, at Regeringen vilde tage Vedelsen i sin Haand og føre os i den Retning, som Regeringen fandt var rigtig, og at vi ikke længere Dag for Dag skulde vente paa, hvad det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgfreds (Boisen) behager at finde paa af ny Lovforslag, men at det er Regeringen, som angiver os de Lovforslag, hvorom den virkelige Forhandling kommer til at dreje sig. At jeg saaledes, politisk set, var særdeles tilfreds med